

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1276 Usque Ad Annum 1312

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1766

VD18 90118251

§. 54. Palæologus a Papa proscriptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67012)

titulum S. Martini obtinuit; Godefridus Sæcul. XIII.
 Barius Burgundus Decanus Ecclesiæ A. C. 1281.
 Parisinæ, cujus Canonicus jam anno
 1270 erat, cum eum Robertus Sorbonius Duhois hist.
 hæredem suum instituit: sed postquam Part. 2. p.
 pius hic Doctor an. 1274 vitam posuerat, 416. 417. 506
 Godefridus jam Decanus domui Sorbo-
 nicæ totam cessit hæreditatem. Papa
 Martinus Godefrido Bario titulum S. Su-
 sannæ dedit. Quem vero ipse, cum Car-
 dinalis esset, habuit, S. Cæciliæ titulum
 tribuit Joanni Choletto Canonico Bello- Id. p. 575.
 vacensi, magnæ pietatis viro, conditori
 Parisiensis collegij, quod ab eo nomen
 traxit. Quintus Cardinalis Presbyter
 fuit Contius Glusianus de Casata Medio-
 lanensis Archidiaconus, deinde sacri pa-
 latij Romani Auditor. Titulum S. Mar-
 cellini & S. Petri nactus est. Cardinalis
 Diaconus erat Benedictus Cajetanus A-
 nagniensis Pontificii Consilii Advocatus,
 & sacrae Sedis Archigrammateus seu Pro-
 tonotarius; ut vocant. Consecutus est
 titulum S. Nicolai in carcere: ac postea
 evasit Papa sub nomine Bonifacii VIII.

§. LIV.

Palæologus a Papa proscriptus.

Imperator Michael Palæologus Bursiæ
 in Bithynia agebat, cum Martinum es-
 se Papam audiens, Metropolitans Leonem
 Hera-

Sæcul. XIII. Heracleensem ac Theophanem Nicaenum
A.C. 1281. ad illum misit. Sed non ita excepti
Pach. 1. 6. sunt, ut speraverant. Papa enim & Car-
c. 30. dinales sciebant, quid apud Græcos fie-
 ret, sentiebantque (quod verum erat) re-
 conciliationem esse meram fraudem, ac
 Imperatorem, Patriarcham, & quosdam
 eis addictos si demerent, omnes damna-
 re pacem, præsertim ob insolitas violentias,
 quas Imperator ad eam firmandam
 adhibuisset. Itaque Legatis Græcis con-
 temptim habitis non nisi sero ac ægerri-
 me sui copiam fecit Papa, & Palæolo-
 gum proscripsit tanquam deceptorem, qui
 non egisset candide, sed vi usus esset.

Rayn. n. 25. Anathema pronunciatum fuit Urbe
Bullar. Veteri in platea templi primarii die de-
Mart. IV. dicatæ S. Petri basilicæ Romanæ 18 No-
const. 1. vembris 1281; & his erat conceptum
 verbis: Denunciamus ab Ecclesiæ cor-
 pore sejunctum Michaëlem Palæologum,
 qui Græcorum Imperator dicitur, tan-
 quam fautorem antiqui eorum schisma-
 tis ac hæreseos: & stricte prohibemus,
 nequis Regum, Principumve, aut Opti-
 matum, nequis alius, cujuscunque sit sta-
 tus, nequa civitas vel congregatio cum
 illo, quamdiu proscriptus manserit, ul-
 lam societatem aut foedus ineat, vel in
 rebus, ob quas execratione devinctus
 est, opem illi, aut consilium afferat: alio-
 qui in anathema ipso facto incidet, ac
 inter-

interdictum, aliasque subibit poenas, quas fumendas duxerimus.

Sæcul. XIII.

A. C. 1281.

Regis Caroli sollicitatio fecit, ut hanc Papa sententiam contra Palæologum ferret, cujus Legatos remisit consueta honoribus neququam affectos. Metropoli Heracleensis in hoc itinere vitæ cursum confecit: & Nicænus redux legationis eventum Imperatori exposuit tam graviter stomachanti, ut, cum Diaconus in sacro Papam de more nominaturus esset, ipse præfens id prohiberet, dicens, egregium se fructum cepisse ex pace cum Latinis juncta, quia post bellum eorum causa propinquis suis illatum habendæ gratiæ loco etiam proscripius fuerit. Tum suam cum Latinis pactionem rescindere volebat: fecissetque, nisi considerasset, se hanc ob rem tulisse multa, nec nisi difficulter eam promovisse; atque si datam violans fidem illico pacem rumperet, venturum forsitan tempus eam quærendi, nec impetrandi modum amplius superfore. Cogitabat præterea Ecclesiæ faciem mutatum iri, si Josephus patriarchalem iterum sedem conscenderet: nihil esse, quod ab isto pacificæ indolis Præsule sibi metuat: sed non defuturos homines, qui eum ad motus adigant. Hanc Imperatoris suspensionem confirmavit illud, quod nuperrime acciderat.

Rayn. n. 26.

Pach. c. 31.

Nam

Sæcul. XIII.

A.C. 1281.

c. 31.

Nam Patriarcha Josephus sibi mortem imminere ratus testamentum condidit, in quo Imperatorem non nominare eique non precari bene non poterat. Moris autem erat, ut Imperator diceretur sanctus ob sacram inunctionem: & hanc Josephus titulum Palæologo in testamento suo haud dederat, quod tamen ad eum misit. Imperator incensus in Patriarchæ Vecco, Præfecto Constantinopolis, & Patriarchæ Antiocheno scripsit, ut ex Josepho quærent causam rei; an ipsum de dignitate imperatoris dejicere vellet, & sanctitatis titulo indignum judicaret. Josephus culpa in monachos, qui circa ipsum essent, conjecta, aliud testamenti sui apographum exhibuit alteri simillimum, nisi quod sanctitatis nomen contineret. Igitur se prima ita scripsisse asseruit; sed iis, qui ipsum stiparent, hinc offensionem accipientibus se aliud fecisse apographum; idque in manus Imperatoris venisse: adeo hic bonus Præsul cum omnibus pacem colebat. Quapropter Imperator illis, qui eum obsidebant, diffidens volebat robore factam sibi exprobrationem, quod sua cum Latinis reconciliatio nec seria nec vera esset. Ergo res, ut tunc erant, reliquit, ad posteras se conformaturus.